

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: R. H.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem poštovní schránka 21/OAM
Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-571/ZA-ZA11-ZA05-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-571/ZA-ZA11-ZA05-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správnímu orgánu sdělil důvody pro udělení azylu svou věrohodnou výpovědí. Nesouhlasí zejména se závěrem žalovaného, že žalobci nehrozí v zemi původu pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a §14a zákona o azylu. Správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nesprávně identifikoval žalobcovy důvody pro podání žádosti. Žalobce v zemi původu čelí nebezpečí ve formě zločinu ze cti a krevní msty, jelikož měl intimní poměr s dívkou pocházející z rodiny, se kterou jeho rodina měla v minulosti problém, neboť jeden z členů rodiny jeho přítelkyně zabil jeho strýce. Poté, co se bratři přítelkyně o jejich vztahu dozvěděli, začali žalobci vyhrožovat smrtí. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů politických a příslušnosti k sociální skupině (muži ohrožení zločinem ze cti a krevní mstou) a v souvislosti s těmito důvody se obává i vzniku vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zcela v rozporu s výpovědí žalovaného uvedl, že důvodem žádosti jsou obavy ze státních orgánů. Tento důvod nemá s důvody žalobce nic společného. Rozhodnutí proto trpí nezákonností a nepřezkoumatelností, neboť žalovaný označil zcela jiné důvody, než pro které žalobce o mezinárodní ochranu žádal.
4. Dále žalovaný nesprávně uvádí, že jde o obavy z budoucího ohrožení souvisejícího toliko s výhrůzkami ze strany bratrů přítelkyně a nelze je tedy podřadit pod žádný z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle žalobce mohou být obavy z krevní msty či násilí ze cti azylově relevantním důvodem pronásledování. Žalovaný si neshromáždil ani necitoval žádné zprávy o zemi původu, které by referovaly o fenoménu krevní msty nebo násilí ze cti v rámci Ázerbájdžánu. Nejistil tedy rozsah tohoto problému, ani postoj správních orgánů k poskytované ochraně. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
5. Žalobce v rámci své výpovědi také uvedl důvody, proč se neobrátil na bezpečnostní složky země původu. Bylo na žalovaném, aby spolehlivě vyvrátil toto tvrzení žalobce, což však žalovaný neučinil. V rámci posuzování existence účinné ochrany v zemi původu žalobce se žalovaný omezuje prakticky na vytváření vlastních domněnek o dostupnosti vnitřní ochrany, které však neopírá o žádné zprávy o zemi původu.
6. K žalobě žalobce doložil kopie dokumentů od ázerbájdžánské policie – obvinění z trestného činu, předvolání, předvedení a výzvy k dostavení se k policii. Momentálně je ázerbájdžánskou policií hledán a má být zatčen. Tyto dokumenty mu zaslala sestra až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že rodina jeho přítelkyně proti němu vznesla křivé obvinění. Otec přítelkyně je sám členem policejního sboru. Dále žalobce odkázal na report Country Report on Human Rights Practices 2018 – Azerbaijan ze dne 13. 3. 2019, kde je popsáno, že mučení zadržených za účelem vynucení jejich doznání je v Ázerbájdžánu velmi rozšířeným a systematickým jevem. Mezi užívané praktiky patří i mučení elektrickým proudem.
7. Návrat žalobce do země původu by v souvislosti s výše uvedeným znamenal jeho zadržení policií, čímž by se vystavil reálnému nebezpečí vážné újmy v podobě mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení.
8. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Po posouzení všech uvedených tvrzení žalobce tak žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
10. Žalovaný v této souvislosti poukázal na obecně nízkou závažnost potíží žalobce. Ty jsou zcela konkrétně rozebrány ve spise, resp. v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce obdržel ze strany bratrů své přítelkyně pouze verbální telefonické výhružky, nikdy se s těmito lidmi přímo nesetkal a jeho obava, že by své výhružky při osobním setkání naplnili, je z části spekulativní. Žalobce vypověděl, že mu bylo vyhrožováno ze strany bratrů jeho přítelkyně. Důvodem byla skutečnost, že se žalobce se svojí přítelkyní intimně stýkal a jejich rodiny nemají dobré vztahy kvůli sporům z minulosti. Žalobce navíc potvrdil, že již s oficiálními orgány v minulosti řešil zbití v rámci vojenské služby a tento incident byl standardně a oficiálně vyšetřen. V tomto kontextu však žalobce učinil dle správního orgánu nelogický krok – na policii se neobrátil a Ázerbájdžán opustil. Žalobce tudíž nedal bezpečnostním orgánům Ázerbájdžánu ani příležitost, aby mu účinnou ochranu poskytly. Za této situace se žalovaný domnívá, že žalobce nijak neprokázal, že by mu ze strany státních orgánů nebyla ve vlasti poskytnuta účinná ochrana.
11. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že se žalobce se svou přítelkyní již rozešel, jejich vztah nepokračuje, nejsou v kontaktu. I s přihlédnutím k časovému odstupu od popsaných osobních potíží lze odůvodněně předpokládat, že se obecně snížila pravděpodobnost, že budou popsané výhružky a údajné ohrožení ze strany uvedených osob v budoucnu pokračovat. Žalobce rovněž neměl v minulosti žádné relevantní potíže se státními složkami Ázerbájdžánu a nelze tedy odvodit žádný důvod, který by v jeho případě mohl vést k budoucímu ohrožení. Žalobce má v případě obavy z jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky ochrany své vlasti. V podrobnostech žalovaný odkázal na obstarané a použité informace o zemi původu, založené ve spise. Z výpovědi žalobce nijak nevyplynulo, že by jím tvrzené problémy se soukromými osobami souvisely s důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, je tak zcela evidentní, že cizinci ve vlasti nehrozí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
12. Žalobce rovněž potvrdil, že ani jeho rodina, která v Ázerbájdžánu zůstala, jej nijak neinformovala o tom, že by byl ve vlasti ze strany těchto lidí hledán. Žalovaný rovněž poukazuje na skutečnost, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že své potíže úspěšně vyřešil tím, že se od svých rodičů přestěhoval na adresu své tety. Současně s tím přestal zvedat hovory od uvedených bratrů a žádné potíže v tomto období neuvedl. Tyto kroky tedy lze označit za úspěšný pokus o vnitřní přesídlení. Z těchto všech uvedených důvodů nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, a to ani doplňková ochrana. Žalovaný tedy považuje žalobní námitky za neopodstatněné. Také pokud se jedná o použité a založené informace o zemi původu, tyto jsou aktuální, a žalobce žádné námitky ani návrhy vůči nim v průběhu správního řízení neuplatnil, až nyní v žalobě, přičemž žádnou pomoc také nevyhledal a se státní mocí potíže rovněž neměl.

13. Žádného pochybení se žalovaný nedopustil a žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, proto správní orgán navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
15. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce je na území České republiky od 24. 6. 2019. Dne 27. 6. 2019 žalobce požádal o mezinárodní ochranu; uvedl, že dne 20. 1. 2019 opustil Ázerbájdžán proto, že byl ohrožen jeho život, protože opustil přítelkyni. Došlo k příbuzenským neshodám a bratři přítelkyně mu vyhrožovali. Jiný důvod nemá. Při pohovoru k žádosti dále uvedl, že žil dva roky v Turecku, poté se na podzim 2018 vrátil do země původu. Matka dívky, se kterou chodil, v minulosti nechala zabít jeho strýce. Na základě toho si jeho rodina nepřála, aby se s touto dívkou stýkal. Navíc s tou rodinou mají příbuzenský vztah. Přítelkyně se svěřila svým bratrům o tom, že se chtějí vzít; tito bratři mu pak začali telefonicky vyhrožovat zabitím. Žalobce se cítil ohrožen na životě, a proto se rozhodl opustit Ázerbájdžán. K vraždám strýců došlo před 25 lety kvůli majetku. Na policii se kvůli výhrůžkám obrátit nechtěl, protože by to nic nevyřešilo, neměl žádný důkaz. Naposledy se s dívkou viděl v prosinci 2018, od té doby se s ní nekontaktoval, nemá na ní kontakt, rozešli se. Osobně ty muže, kteří mu vyhrožovali, nikdy neviděl, odstěhoval se pak k tetě, jejíž adresu neznali ti muži, ani dívka. Se svojí rodinou v Ázerbájdžánu je v kontaktu, ale co se týče této věci, žádné informace nemá. Žádné další problémy se státními orgány v zemi původu nemá.
16. Správní spis obsahuje dále Informace MZV ČR o Ázerbájdžánu o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Údaje o zemi – Mezinárodní organizace pro migraci 2018, Informace OAMP Ázerbájdžán ze dne 18. 6. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v zemi.
17. Dne 14. 11. 2019 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí. Uvedl, že do měsíce by měl doložit nějaké podklady, které získal jeho otec – jde o policejní zprávy a předvolání k policejnímu výslechu. K tomu mu správní orgán stanovil lhůtu 20. 12. 2019. Dne 27. 12. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
18. Krajský soud věc posuzoval zejména dle § 12 a 14a zákona o azylu, neboť žalobce proti neudělení ochrany z ostatních důvodů nic nenamítal.
19. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

20. Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu).
21. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí, zda žadatel nesplňuje alespoň důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
22. Žalobce svoji žádost odůvodňoval obavou ze msty bratrů jeho bývalé přítelkyně, kteří mu při jeho pobytu v zemi původu telefonicky vyhrožovali zabitím (září – prosinec 2019). K žalobě následně připojil též kopie policejních předvolání a uvedl, že mu hrozí nebezpečí mučení za účelem doznání.
23. Předně je třeba uvést, že pokud jde o posouzení možných důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (a rovněž doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu), je v zásadě na žadateli o mezinárodní ochranu, aby předložil tvrzení a důkazy, které prokazují existenci závažných důvodů domnívat se, že by v případě vycestování do země původu byl vystaven skutečnému nebezpečí špatného zacházení v rozporu s články 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 3. 2016 ve věci F. G. proti Švédsku, stížnost č. 43611/11). V případě žádosti o mezinárodní ochranu založené na individuálním nebezpečí, které hrozí přímo žadateli, je na něm, aby takové nebezpečí tvrdil.
24. Na druhou stranu však platí vzhledem k absolutní povaze práv zaručených články 2 a 3 Úmluvy a zranitelné pozici žadatelů o mezinárodní ochranu, jestliže je stát informován o skutečnostech týkajících se konkrétní osoby, které ji mohou vystavit nebezpečí špatného zacházení po návratu do země původu, je jeho povinností, vyplývající z uvedených ustanovení Úmluvy, takové nebezpečí zohlednit z úřední povinnosti. To platí zejména v situacích, kdy vnitrostátní orgány byly informovány o skutečnosti, že žadatel o mezinárodní ochranu může být členem skupiny osob systematicky vystavené špatnému zacházení, přičemž jsou zde závažné důvody domnívat se, že k takovému zacházení s příslušnou skupinou osob v zemi původu dochází, a že žadatel je jejím členem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 146/2018 – 43 ze dne 12. června 2020)
25. Lze dát za pravdu žalovanému v tom, že míra pronásledování žalobce nedosahovala takové intenzity jako v jiných azylových případech, kdy se žalobci podařilo i vlastním přístupem telefonáty bratrů bývalé přítelkyně odklonit výměnou telefonu a

odstěhováním k tetě. Žalobce rovněž vypověděl, že výhrůžky probíhaly pouze telefonicky, dále že ani s bývalou přítelkyní už není v kontaktu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval rizikem krevní msty v Ázerbájdžánu, a to ani v obecné rovině, kde mohl poukázat na případná vlastní zjištění stran toho, že státními orgány jsou občané ohroženi krevní mstou chráněni. Povinností žalovaného proto bylo obstarat si takové adresné zprávy o zemi původu, které by mu umožnily řádně posoudit, zda státní orgány poskytují dostatečnou ochranu jednotlivci. Po prostudování zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným ale krajský soud musí konstatovat, že žalovaný této povinnosti nedostál. Žádná ze zpráv založených ve správním spisu se totiž blíže nevěnuje otázce, zda se osoby mohou reálně domoci ochrany ze strany státních orgánů proti případným hrozbám atd.

26. Pokud jde o listiny doložené žalobcem až v řízení před soudem, krajský soud k nim uvádí následující. Předně odkazuje na rozsudek ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009 – 79, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že nelze obecně „připustit, aby si účastník správního řízení ponechával jisté důkazní prostředky v záloze a uplatňoval je až v řízení před soudem a účelově tak přenášel dokazování před soud, zejména jde-li o zpochybnění zásadních skutečností.“ Obdobně Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že není cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu a že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci (rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, a ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99). Zmiňovaná rozhodnutí však zároveň zdůrazňují, že přezkum aktů správních orgánů ve správním soudnictví je založen na principu tzv. plné jurisdikce, což má ten důsledek, že za určitých okolností je možno uvádět nová skutková tvrzení a navrhnout důkazy k jejich prokázání až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. „Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám“ (rozsudek č. j. 1 As 32/2006 – 99). Obdobně dovodil rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, že „[ž]alobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.“
27. V azylových řízeních nemá žalobce možnost uplatnit důvody nezákonnosti před odvolacím orgánem, nýbrž tak činí přímo před správním soudem. Listiny doložené žalobcem jsou sice datovány v průběhu celého roku 2019, tudíž není zřejmé, proč si je žalobce neobstaral dříve, nicméně z obálky, v níž byly listiny žalobci odeslány je patrné, že se tak stalo až 18. 12. 2019; nejde proto o důkazy, které by měl žalobce u sebe a vědomě si jejich uplatnění ponechávat až pro řízení před soudem. Tomu svědčí rovněž to, že během seznámení se s podklady žalobce vyjádřil správnímu orgánu žádost o dodatečnou lhůtu pro doložení podkladů, které mu má zaslat jeho otec a které se týkají přímo jeho. Přestože nelze klást správnímu orgánu za vinu, že napadené rozhodnutí vydal, aniž by žalobci poskytoval lhůtu novou, žalobcem předložené listiny nelze nehodnotit.

28. Důvody k udělení azylu jsou v zákoně vymezeny za použití neurčitých právních pojmů, přičemž judikatura ve vztahu k výkladu neurčitých právních pojmů správními orgány dovozuje, že soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví nepřísluší, aby provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřipustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62). Vzhledem k uvedenému není na správním soudě, aby nahrazoval činnost správních orgánů a potažmo tak zbavoval žadatele o azyl též možnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí.
29. Krajský soud dané listiny posoudil jako způsobilé doplnit doposud zjištěný skutkový stav, že i samy o sobě by mohly být způsobilé vyvolat řízení o nové žádosti žalobce. Proto soud spatřuje hospodárnější přístup v tom, že napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k doplnění zjištění skutkového stavu. V dalším řízení bude proto na žalovaném, aby se s listinami předloženými žalobcem dostatečně vypořádal a své závěry podpořil relevantními zprávami ze země původu žalobce. Udělení doplňkové ochrany by u žalobce mohlo přicházet v úvahu zejména tehdy, pokud by bylo prokázáno, že mu v souvislosti s návratem do země původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), resp. zejména písm. b) zákona o azylu, a zároveň by nebyla prokázána dostatečná souvislost mezi působením této újmy a důvody pronásledování dle § 12 zákona o azylu. Pro posuzování naplnění § 12 zákona o azylu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 – 44, či ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82.
30. Závěrem krajský soud podotýká, že nepřehlédl ani odlišný důvod podání žádosti o azyl, jak jej žalovaný vymezil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takový postup žalovaného je samozřejmě zcela v rozporu s individuálním posouzením každé jednotlivé žádosti. Nicméně soud posoudil rozhodnutí jako celek, z něhož je zřejmé, že žalovaný dále posuzoval jednotlivé důvody udělení azylu v korelaci s výpovědí žalobce, a proto rozhodnutí shledal formálně přezkoumatelným a toto pochybení žalovaného nepovažoval za tak zásadní, že by pro ně samotné muselo dojít ke zrušení rozhodnutí. Po připojení dalších důvodů vymezených výše však soud připomíná žalovanému též vyvarování se obdobného postupu v dalším řízení.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na vše shora uvedené soud žalobu shledal důvodnou, tedy napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nutnost doplnění zjištění o skutkovém stavu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení je správní orgán vázán názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení dle správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. března 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně